

Осіннє чудо

Tanya Terra

Жовкнуть трави...

Жовкнуть дерева...

Жовкне час...

І обличчя Миколине теж пожовкло. Уже не віддзеркалюються в його очах іскристі промінці молодості. Фігура його вдягла рамку монументальності. Десь у літі згубилась сопілка фантазерства, і на горизонті далекої весни ледь жевріє світанкова зоря юнацького кохання. А серце, мов павук, усе пряде й пряде одну й ту саму мелодію.

"За що ти мене, Миколо, так не любиш і не слухаєшся мого голосу?"

І раптом — один розчерк у книзі життя, і на небі душі знову з'являється ранкова зоря.

Що це?! Стареча хвороба? Чи бажання вхопитися за літо? Чи, може, серце завжди казало правду, а він його не слухав?..

У тій далекій весні він покинув Її... І покинув зорю, що вказувала на неї.

А тепер змучене серце саме? пішло за зорею. І знайшло Її. Як же воно впізнало голос іншого серця за цегляними стінами душі, що збудували роки??

Його маленька Галочка пропливла бурхливою рікою часу і стала зів'ялою жінкою. Не йому судилося проплисти з нею... А може, він того не схотів?

Марнославство, грошолобство, малодушність — стали колись стіною між ними. Він обрав ІНШУ.

А тепер, коли пилюгою припали всі почуття, світанкова зоря опинилася раптово поруч.

І спустився з неба біль і впав йому в серце:

"Пробач, що залишив тебе одну в тій далекій дорозі.

Пробач, що не садив з тобою сад.

Пробач, що хотів стерти сліди Любові на піску своєї пам'яті."

І вона простила. Але повернутися не змогла — роки збудували занадто високі стіни...

Тепер у Миколи в очах виблискують промінці занебесної надії. І фігура його вже не скута рамкою монументальності. Віднайшлася сопілка фантазерства. І світить, світить зоря.

Жовкнуть трави...

Жовкнуть дерева...

Жовкне час...

А Миколине обличчя цвіте. Любов творить чудеса!

Київ, 28.09.2005